

“Com un sol poble contra el feixisme”

Article d'opinió del president de la Generalitat Quim Torra

Primer mort a Catalunya a causa de l'onada de calor

És un sensesostre que va morir al carrer, a Barcelona

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

EL PUNT AVUI+

DISSABTE • 4 d'agost del 2018. Any XLIII. Núm. 14718 - AVUI / Any XL. Núm. 13588 - EL PUNT

1,50€

#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

Sánchez diu ara que no ampliarà el front judicial

COMPROMÍS • Defensa que no és la solució i que aquesta arribarà “en una votació”, però no pas aquesta legislatura

PP • El president espanyol agraeix el suport de Casado i no descarta un acord amb els populars per aplicar un nou 155

NACIONAL

P16,17

Dos mecànics de motocicletes de gran cilindrada a Muro Motoservei, a Badalona ■ JOSEP LOSADA

Es busca mecànic

El sector de l'automoció no troba electromecànics, carrossers ni pintors

Entrevista Juli Gendrau

P18

Director del Servei Català de Trànsit

Juli Gendrau, al seu despatx ■ ORIOL DURAN

“Fins al 2020 posarem en marxa deu radars més”

Nacional

P12,13

El viratge d'Àngel Ros

Punt de Vista

Tribuna
Els diamants d'Anvers

Josep Lluís Alay

De reüll
Puritanisme virtual

Maria Palau

Farmàcia i Ortopèdia a mida
(plantilles, mitges...)

M.P. Roca i Alberó

ORTOPÈDIA - HOMEOPÀTIA - DIETÈTICA - DERMOFARMÀCIA
FÓRMULES MAGISTRALS - ANÀLISIS DE SANG

C/ Nou, 1 / La Riera, 78 - 08301 MATARÓ - Tel. 93 790 19 57

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

TV3, el mirall de la seva lletjor

Entre l'opció dialogant de Pedro Sánchez i l'alternativa de màxima duresa de Pablo Casado només hi ha una diferència:

TV3. El nou líder de la dreta espanyola amenaça amb utilitzar la majoria absoluta del PP al Senat per tancar la televisió pública catalana. Les dades d'audiència i el prestigi social dels mitjans de la CCMA no fan més que extremar-ne la ferocitat en contra. Tot plegat, un símptoma més de la discapacitat democràtica que pateix el règim del 78 des dels pactes que el van crear per dalt. Perquè el problema greu és, justament, la manca de pluralitat i de llibertat informativa en què viuen i s'informen els ciutadans espanyols des de 1939. Informant-se a través dels *partes* de RNE, Efe, els *Telediarios* –o les seves rèpliques privades– fa vuitanta anys que la societat espanyola –majoritàriament, almenys– creu gaudir d'un estat beatífic, primer dirigit per un militar que

Les audiències i el prestigi social de la CCMA extremen la ferocitat en contra seva

va salvar Espanya dels seus propis mals –comunistes i separatistes, essencialment–; després per la personalitat providencial d'un rei que va tornar a salvar-los i, ara, pel seu fill que ha tornat a esclafar els dissidents per tercera vegada. Espanya s'explica així a si mateixa.

D'aquí que els ciutadans espanyols no compringuin fàcilment que la premsa internacional hagi informat amb llibertat del conflicte entre Catalunya i Espanya. I menys encara que hi hagi mitjans importants a Catalunya que contrastin les informacions i les opinions, més enllà de la unanimitat nord-coreana de les capçaleres de Madrid. Des d'aquest punt de vista, la independència de Catalunya no pot ser tractada com una proposta política legítima i sotmesa a debat. No. L'independentisme és un mal a reprimir, i així s'ha d'explicar, com s'ha fet sempre a Espanya. Com la monarquia, que també se la defensa amb la presó, prescindint dels arguments. No miren TV3 perquè els escandalitzen els debats, la pluralitat i la capacitat de contrast amb el missatge únic que projecten els seus mitjans. Perquè, al capdavall, TV3 és el mirall en què es projecta la lletjor del seu règim corcat i decadent.

La vinyeta

Fer

Ombres d'Estiu

Imma Merino

La literatura i les dones

Tinc pendent de llegir les memòries que Virginia Woolf va escriure cap al final de la seva vida i que, publicades per primer cop en l'original anglès l'any 1976, recentment ha dut al català Dolors Udina després de la seva valorada traducció de *Mrs Dalloway*, aquesta novel·la immensa que va ocupar part de les ombres de fa tres estius. *Un esbós del passat*, però, haurà d'esperar que acabi la lectura de *Cims borrascosos*, que m'ha fet recordar que Virginia Woolf fa referència a Emily Brontë a *Una cambra pròpia*, aquest cèlebre assaig elaborat l'any 1928 a partir d'unes conferències sobre literatura i sobre les condicions socials que, entre altres coses, havien apartat les dones de la creació literària (i de qualsevol altra mena) de tal manera que aquelles que l'havien exercit eren mal vistes i, d'aquí, van escriure d'amagat i sovint van publicar, si ho van aconseguir, amb un pseudònim masculí. En el cas de les mateixes germanes Brontë, Charlotte (*Jane Eyre*), Emily i Anne (*Agnes Grey*) van publicar respectivament amb els pseudònims Currer Bell,

“Van escriure d'amagat i sovint van publicar, si ho van aconseguir, amb un pseudònim masculí”

Ellis Bell i Acton Bell. Per cert, quan Charlotte es va adreçar al poeta Robert Southey per demanar el seu suport, va obtenir aquesta resposta: “La literatura no és un assumpte de dones i no ho hauria de ser mai.”

És així que he buscat el meu exemplar d'una edició en castellà (*Una habitació pròpia*, publicat per Seix Barral) de l'assaig de Virginia Woolf que devia comprar a principis dels anys

vuitanta i on he trobat una carta d'una meua amiga, datada a Londres el 2 de gener de 1982, en què exposava el seu estat d'ànim amb aquella mena de franquesa que em sembla que perdem quan deixem de ser joves. M'ha alterat una mica, però no he deixat de fer la cerca i és així que he trobat que Woolf va parlar d'Emily Brontë en relació amb la seva germana Charlotte, Jane Austen i George Eliot, pseudònim de Mary Ann Evans. Les quatre grans novel·listes angleses de la primera meitat del segle XIX. Quina d'elles va sorprendre més l'autora d'*Orlando*? Jane Austen. Això perquè, fent-ho d'amagat a la sala d'estar comuna en no disposar d'una cambra pròpia, va escriure sense odi, sense amargor, sense temor, sense protestes i sense sermons. Ateses les seves circumstàncies, allò normal era fer-ho amb tot això. Com creu que ho van fer George Eliot, Emily i Charlotte Brontë I, encara que consideri que van escriure bones novel·les, Woolf pensa que s'ha de tenir present que eren dones sense més experiència de vida que la que podia entrar a la casa d'un capellà. Hi pensaré.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/kvunpc>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Incompetents

A nys enrere passava sovint per una carretera cada cop en més mal estat. L'asfalt s'anava deteriorant, un dia apareixia un sot en un costat, l'endemà en un altre... i jo m'anava preguntant quan l'administració hi faria alguna cosa. Van trigar, molt més del que em pensava, però finalment un dia hi va aparèixer un cartell, ben gran, a l'inici de la carretera que deia: "Perill. Carretera en mal estat." La vaig trobar fantàstica, la solució. Tan fantàstica (és una ironia, per si no ho han entès) com trobo aquesta campanya que m'empasso ara per televisió o que hi ha als plafons dels aeroports sobre els drets que tenim els viatgers si la companyia aèria corresponent ens pren el pèl. "Tens problemes amb el teu vol? Consulta els teus drets", t'anuncien en ple aeroport. I per televisió ja fa dies que m'obssequien amb un anunci llarguíssim d'en Katalonski explicant-me els drets que

“Jo no vull cap campanya per saber els meus drets com a passatger; el que vull és que els vols surtin a l'hora

tinc si perdo, m'endarrereixen o cancel·len un vol. És fantàstica, la solució aquesta. Ara, gràcies a aquesta campanya, mig país ja sap que si m'endarrereixen el vol més de tres hores tinc dret a una compensació econòmica d'entre 250 i 600 euros i que si triguen més m'han de donar sopar, o sopar i dormir. Molt bé. I jo em pregunto (com m'ho preguntava aleshores amb la carretera): no seria millor concentrar els

esforços a solucionar el problema, i no pas a explicar-me quins drets tinc si la cosa no funciona? Que la Generalitat –i la mateixa Comissió Europea– facin una campanya intensíssima sobre els drets dels viatgers quan ens anul·len o endarrereixen un vol és admetre que són incapaços de resoldre-ho. Vueling, Ryanair o qui sigui et deixa a terra o et fa esperar deu hores a la terminal i el que menys t'importa és saber si tens dret a 250 euros. El que vols és que compleixin els horaris, i que si no ho fan l'administració els sancioni o els obligui a complir-los. I res més. Fa una mica de vergonya aliena, aquesta campanya. L'entenc, però jo no vull un cartell a l'inici de la carretera, vull que l'arreglin si està intransitable. Perquè amb aquesta campanya, senyors meus, no estan anunciant només quins són els meus drets; en el fons, estan anunciant que són uns incompetents.

De reüll

Maria Palau

Puritanisme virtual

Per tots és coneguda la política de censura del nu d'algunes xarxes socials, com Facebook o Instagram. Així són les coses: hem confiat el progrés de la humanitat a unes plataformes d'un puritanisme exacerbant. Tot plegat agafa una dimensió grotesca quan les imatges que s'eliminen són d'obres d'art. Així són les coses: noves tecnologies no són sinònim de modernitat. El coneixement obert, la circulació dels sabers i la llibertat artística estan greument amenaçats en aquests mons virtuals que estan reemplaçant el món

Facebook ha censurat un quadre de Rubens perquè Crist va despullat

real. Als museus de Flandes ja en tenen el pap ple, de tanta prohibició, i han decidit passar a l'acció. Els últims mesos, la companyia de Mark Zuckerberg els ha suprimit desenes de quadres, l'últim *El davallament de la creu*, de Rubens, perquè, en sintonia amb la seva malaltissa moral, considera que és

"indecent" mostrar un Crist tan lleuger de roba. Així són les coses: ridícules. El cas és que, en senyal de protesta, els museus d'aquesta regió belga han manat als seus vigilants de seguretat que no deixin mirar les obres de nus als visitants que tenen un compte a Facebook. Sentit de l'humor que no en falti mai per plantar cara als poderosos que juguen a ser déu quan trien per nosaltres què és el que ens convé i el que no, què és adequat i què és inadequat. Sembla que el senyor Zuckerberg ha enrogit amb la divertida campanya dels flamencs i que potser, potser, rebaixarà el seu to evangelitzador.

Les cares de la notícia

DELEGADA DEL GOVERN ESPANYOL A CATALUNYA

Teresa Cunillera

Equilibrisse polític

La delegada del govern espanyol porta l'equidistància fins a l'esperpent quan posa en el mateix sac un ciutadà que posa un llaç groc i un altre que utilitza la violència i l'amenaça per treure aquest llaç groc; o quan equipara el dolor de les famílies dels presos polítics amb el dolor de la resta de ciutadans.

ALCALDESSA DE BARCELONA

Ada Colau

Danys col·laterals?

Que el problema dels maners no està resolt és una evidència i la responsabilitat no és només dels ajuntaments. Però la deixadesa ha empitjorat el problema, tant per l'ocupació de la via pública que provoca com per l'agressió intolerable que dijous va acabar amb un turista a l'hospital.

CANTAUTOR

Elton John

Gira de comiat

Una de les grans icones del pop es disposa a acomiadar-se del gran públic després de cinc dècades d'actuacions dalt dels escenaris. I la millor manera de fer-ho serà una llarga gira mundial de tres anys que començarà al setembre i inclourà 300 concerts als cinc continents.

EDITORIAL

Tolerància zero amb els violents

En els últims mesos, el dia a dia del nostre país ha hagut d'entomar una nova realitat del tot intolerable, com són els incidents violents protagonitzats per individus o grups d'ideologia o bé explícitament feixista o bé simplement espanyolista, que han perpetrat enfrontaments, amenaces o agressions a altres ciutadans per la seva ideologia, pel fet de portar una estelada o tenir-la penjada al balcó o de reivindicar la llibertat dels presos i exiliats polítics portant un llaç groc o posant-ne a l'espai públic.

El conseller d'Interior, Miquel Buch, va comparèixer fa uns dies per tranquil·litzar la societat respecte a l'actitud del govern i dels Mossos d'Esquadra contra aquest tipus d'accions. Va parlar de treball preventiu i d'expedients oberts i va aportar xifres que il·lustren un descens d'aquest tipus de fets. No obstant això, la percepció no és que s'estigui perseguint i castigant aquest tipus d'incidentes violents, sinó que els seus autors actuen amb total impunitat i, en aquest sentit, fonts del mateix cos de Mossos han reconegut que aquests fets no estan entre les seves prioritats.

No s'entén que escridassar a distància el cotxe del jutge Larena a Mont-ras pugui portar un membre del CDR detingut a comissaria i alliberat amb càrrecs i que, en canvi, un policia de paisà pugui trencar el nas al periodista Jordi Borràs a Barcelona al crit de «Viva España» i «Viva Franco» i no passi absolutament res. I això només és un exemple. La doble manera de mesurar és innegable i genera la indefensió d'uns i la impunitat d'altres. És un fet objectivable que la violència arriba sempre des del mateix cantó i el govern català, com a garant de la seguretat dels seus ciutadans, ha de convertir l'erradicació d'aquesta violència en una prioritat.

Tal dia com avui fa...

1 any

Campanya pel sí
Partits i entitats sobiranistes faran tres grans actes conjunts durant la campanya del referèndum, que començarà el dia 15 de setembre.

10 anys

Internet lent
Enllaços un 26% més lents, i també més cars, que la mitjana europea. Les companyies donen un servei de connexió inferior al contractat.

20 anys

El cas Marey
El PSOE qualifica d'hipòcrita el PP perquè acusa González d'influir en els jutges. Aznar no està "gens" sorprès per l'actitud dels socialistes.

Full de ruta

Toni Brosa

El dia de la marmota

Si algú s'ha fet la il·lusió que el canvi de govern a Espanya, Pedro Sánchez, el PSOE i la recuperació formal del diàleg entre La Moncloa i la Generalitat suposaran un avenç, per petit que sigui, en la resolució del problema polític de fons entre Catalunya i Espanya, aquest algú és l'únic animal que ensopega no dues sinó un nombre infinit de vegades amb la mateixa pedra. La qüestió és centenària i fàcil d'entendre i d'afrontar. Catalunya és un poble antic que té consciència d'ell mateix des de l'alta edat mitjana, que malgrat segles de dominació espanyola no ha deixat de ser, ni de pensar, ni de voler fer una cosa tan extraordinària com és viure la seva vida a la seva manera, amb les seves virtuts i defectes, segons les seves possibilitats, les seves capacitats i els seus valors. Se'n diu sobirania. I Espanya es nega a reconèixer Catalunya tal com és, ni tan sols a reconèixer-la com a individu, només com la part inseparable d'un tot i, per tant, definitivament unida, dependent i subordinada a aquest tot. Entendran que faci

La comissió bilateral és un eufemisme del 'tu proposes i jo dispo' de tota la vida

riure l'acusació de supremacisme venint d'Espanya. Però encara fa riure més que dels autors de la Loapa, el *café para todos* i el "nos hemos cepillado el Estatut" es pugui esperar la voluntat de ni tan sols millorar aquesta situació, bàsicament perquè ells han treballat sempre per mantenir-la costés el que costés. La comissió bilateral és un eufemisme del famós *tu proposes i jo dispo*. El govern de Pedro Sánchez vol exactament el mateix que el de Rajoy. Que despengem l'estelada, que ens oblidem del dret a l'autodeterminació i fins i tot de la nació, que acceptem d'una vegada per totes la pèrdua de la sobirania, que deixem de voler i demanar un referèndum, que deixem de veure fosc on ells diuen que hi ha llum, que no ens entestem a voler legislar i decidir sobre les nostres coses; o a voler pagar-nos les despeses amb els nostres diners; que pengem llaços vermells, blaus o taronges, si volem, però grocs no, perquè no hi ha presos i exiliats polítics, ni brutalitat policial, ni persecució judicial, ni *kale borroka* feixista, ni democràcia de baixa qualitat a Espanya. Volen simplement que demà ens llevem i tornem a parlar de beques, de Rodalies i de la disposició addicional tercera. Això volen.

Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

Cinc mentides

Catalunya no té dret a l'autodeterminació. Mentida –la quarta, com a continuació de l'article publicat a El Punt Avui el propassat 30 de juny. Hi ha insistit, darrerament, la portaveu del govern Isabel Celaá, i negociadora pel PSOE en l'aplicació de l'article 155. En tot cas, l'Estat espanyol és signatari del Pacte de Drets Civils i Polítics, que en el seu article 1.1, recull: "Tots els pobles tenen el dret a l'autodeterminació." Dir també que és mitjançant l'article 96.1, que la normativa internacional forma part de l'ordenament jurídic espanyol –cosa difícilment rebutjable a hores d'ara. Afegir que el dictamen emès pel TC en aquest sentit és pura farfalleja en obviar tota la jurisprudència internacional en casos com Escòcia o Quebec –on a pesar dels límits legals s'ha optat per una solució política.

CAL TENIR PRESENT que qui vulgui limitar el dret a l'autodeterminació a territoris colonials esquivi casos com Timor Oriental o Sàhara Occidental. I sobretot, la sentència emesa el 22 de juliol de 2010 pel Tribunal de l'Haia relativa a la independència de Kosovo. Més encara. Fins a quaranta estats

–no colonials– incorporen en la seva constitució aital dret com a font de legitimitat –en clara mostra de l'evolució de la idea d'autodeterminació, des que fou formulat per primer cop "el dret dels pobles a disposar de si mateixos" en el context a la lliure determinació de les nacions europees del centre del continent, en ple segle XIX.

CATALUNYA CORRE RISC DE VIOLÈNCIA en cas de secessió. La gran mentida. L'estratègia pel qual els polítics catalans van frenar l'embranchida de l'octubre. De fet, fou la mateixa María Dolores de Cospedal la que va desmentir rotundament una possible intervenció sagnant de l'exèrcit. De fet, no

“Negar el dret a l'autodeterminació suposa ignorar la realitat i la jurisprudència internacional

hi ha proves de cap mena sobre les amenaces que Carles Puigdemont i Marta Rovira –a ròssec del primer– van posar sobre la taula. Fins i tot hi havia un diari digital –Vilaweb– que constantment desmentia moviments de vehicles blindats i no es té constància –ni hi ha cap prova– de cap rutina militar en aquest sentit. Fins i tot la repressió policial l'1 d'octubre es va esvaïr quan part important dels cossos policials varen decidir retornar a les casernes –fruit de l'escàndol que estava generant el brutal dispositiu contra manifestants pacífics.

EL CERT ÉS QUE EL PÀNIC a tirar endavant feu que fins i tot es comprés la possibilitat d'una ulsterització inversemblant a Catalunya. És un argument que encara fa fortuna. I és que la violència és l'espasa de Dàmocles contra el procés d'independència. Però una cosa és l'extrema dreta i l'altra –molt diferent– la divisió ètnica d'una demografia que en el seu fonament està cohesionada i té més a perdre –a una banda i l'altra– amb formes de radicalització que no interessen a ningú. En qualsevol cas, la noció de "convivència" és la que ha imposat a Catalunya la pau dels cementiris.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Capacitat de resistència

■ Els humans solem ser impacients i voldríem solucionar les coses ràpidament, però tot i que sabem que molts cops això no és possible, no depem la impaciència. Així, sento moltes persones que demanen als polítics de torn com i quan es farà la independència, a la qual cosa ells no poden respondre perquè senzillament no ho saben. I no ho saben perquè ens hem d'enfrontar a un govern, l'espanyol, que no segueix les normes democràtiques, que no compleix la llei o bé l'adequa a les seves conveniències, però que, en canvi, per als independentistes és inamovible i volen que la complim al peu de la lletra. Menyspreem un poble que en democràcia és sobirà i que, per tant, hauria de poder votar les lleis per les quals es vol regir i no haver d'obeir lleis

imposades. Amb un govern que és capaç de tergiversar la veritat, d'inventar-se causes penals per tal d'empresonar gent que no ha comès cap delictes, és molt difícil tenir a priori una estratègia a seguir. Entenc que es farà, però quan es pugui i com es pugui. El que ara ens cal, als que volem la independència, és esperit de resiliència i perseverar en la causa, ja ho diu un refrany castellà: resistir és vèncer.

MONTSERRAT RIBAS BELLALTA
Palafolls (Maresme)

Salvem Calonge

■ Des de fa temps estem pintant a Calonge una alcaldia incompetent. Es donen llicències d'obres que acaben en enderrocaments, tot i els advertiments previs a la construcció per part dels veïns. Enderrocaments que costen molts diners als contribuents. Aquest estiu és el se-

gon que no tenim guingueta o *chiringuito* a Cala Cristus. No per falta de sol·licitants de la llicència sinó per la mala gestió de l'Ajuntament. La platja s'ha buidat notablement, alguns diran que per l'efecte procés. Jo penso que per una gestió dolenta que també espanta els possibles usuaris posant multes als cotxes del voral de la carretera, quan el pàrquing d'aquesta àrea ha quedat reduït. Els veïns estan empenyats i amb raó. Esperem que la famosa unitat no amagui aquesta gestió nefasta a les eleccions municipals vinents.

CARLES JUANICO RIERA
Barcelona

El miracle

■ A El Punt Avui del divendres 27 de juliol, llegint l'entrevista al senyor David Bonvehí (pàgina 7), hom diria que aquest xicot va anar a Lorda, on li va ser revelada la veritat,

i que, segons recull el diari, va dir: "Visitaré Junqueras perquè m'ho ha demanat. Crec que el que proposo, unitat d'acció, és el que vol la gent del carrer" (?).

En aquest punt i després d'anys de brega en aquest sentit, ara ve el Sr. Bonvehí i descobreix, oh!! sorpresa, que la gent del carrer el que vol és unitat d'acció. I per si això no fos prou ha d'anar a donar la bona nova al Sr. Junqueras, que, segons sembla, tampoc se n'ha assabentat.

És que ens prenen per imbecils? Què és el que reclama Òmnium de fa anys? Quin és el sentit i el motiu de l'Assemblea sinó la unitat d'acció de l'independentisme?

Una unitat d'acció que els dos grans partits polítics que el representen han boicotejat sistemàticament mirant-se el melic. Vergonya, senyors, vergonya.

AUGUST BERNAT I CONSTANTÍ
Barcelona

La frase del dia

“Si fos Puigdemont, jo m’hauria quedat i m’haurien hagut de treure emmanillat”

Gabriel Rufián, DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS

Tribuna

Josep Lluís Alay. Professor d'història de la Universitat de Barcelona

Els diamants d'Anvers

Els darrers mesos ens sentim molt propers a aquelles terres del nord que han acollit els nostres exiliats catalans amb tanta exquisidesa. Malgrat que la capital de Flandes sigui oficialment la ciutat de Brussel·les, la seva ciutat més emblemàtica és sens dubte Anvers. És aquí on es va fer tristament famosa la “Spaanse furie” (la fúria espanyola) quan el 1576 els terços espanyols de l'infaust mestre de camp Sancho de Àvila, amb un carrer dedicat a Barcelona des del 1929, van assassinar més de 7.000 civils flamencs en un sol dia d'orgia de sang. Han transcorregut molts segles i avui aquella Anvers és una de les ciutats més dinàmiques del continent europeu. És el segon port més gran d'Europa i destaca per ser la seu d'un dels negocis internacionals més importants del món: el comerç de diamants.

ÉS UNA CREENÇA GENERALITZADA, per no dir tòpic, encara avui dia que el negoci dels diamants a Anvers està en mans dels jueus ortodoxos hassidites, vestits amb balandrams i barrets negres i sempre lluint llargues barbes i patilles acabades en tirabuixons. Doncs res més allunyat de la realitat. El multimilionari negoci dels diamants ha canviat de mans els darrers anys. Actualment, els amos i senyors dels diamants d'Anvers i, per tant, de tot el món, són els indis procedents de Palanpur, una modesta ciutat de l'estat de Gujarat, origen de les prop de 400 famílies residents a Anvers que controlen el comerç del diamant. Són seguidors del jainisme, una confessió religiosa minoritària a l'Índia però molt significativa des d'un punt de vista cultural i, fins i tot polític. Estrictes vegetarians i respectuosos amb tot ésser viu, van servir d'inspiració a principis del segle XX per a tota la teoria política de la no-violència practicada per Gandhi.

TOT VA COMENÇAR fa cinquanta anys, quan van arribar per primer cop alguns

jaines de Palanpur a la ciutat flamenca. No tenien res ni entenien de negocis internacionals però en canvi havien conservat l'habilitat dels seus avantpassats en la talla de petits diamants, una professió artesanal amb certa tradició a la seva regió d'origen. Van comprar pols de diamant, que els jueus d'Anvers no aprofitaven ja que ells només es dedicaven a peces de molts quirats, i la van enviar al seu Gujarat d'origen on artesans de la seva comunitat la transformaven a preus baixíssims i en temps rècord en petits diamants, que, sumats, van acabar fent una fortuna, amb la qual a principis del segle XXI han acabat comprant bona part de les empreses jueves. Es diu que actualment més d'un 80% dels diamants del món són propietat de les famílies índies d'Anvers. Els compren a les mines de Sud-àfrica, Botswana o Rússia i els poleixen i tallen a Gujarat, on hi treballen quasi mig milió de persones. Posteriorment

“Ningú posa en dubte que el comerç dels diamants segueix en mans dels jaines de Gujarat, una expressió més del poder global de l'Índia actual”

s'envien a Anvers on es comercialitzen per ser distribuïts a les botigues de luxe de Nova York, Hong Kong i Dubai: un negoci indi que avui dia mou milers de milions d'euros. A tal d'exemple tenim l'empresa índia de diamants Rosy Blue, amb seu a Anvers i propietat de la família Mehta de Palanpur, té uns beneficis anuals que superen els mil milions d'euros, està present a 14 països i té fàbriques a l'Índia, Xina, Tailàndia, Sri Lanka i Armènia i dona feina a 10.000 persones a tot el món. I encara més, l'actual president de l'Antwerp World Diamond Center, la institució de control més important del mercat, que agrupa les prop de dues mil empreses de diamants d'Anvers, està dirigida per Nishit Parikh, un altre indi jaina. Ara els diamantistes indis han aixecat a Wilrijk, a pocs quilòmetres d'Anvers, un majestuós temple jaina de marbre i lapislàtzuli, el més gran d'Europa, que metafòricament deixa enrere la històrica sinagoga portuguesa d'Anvers que va patir un sagnant atemptat l'any 1981 amb un cotxe bomba detonat per Setembre Negre.

NO TOT SÓN FLORS I VIOLES per als indis. A principis d'any va esclatar un escàndol que ha deixat tocada la credibilitat índia quan Nirav Modi, un dels diamantistes indis crescut a Anvers, va ser acusat pel Central Bureau of Investigation, l'agència índia d'investigació de delictes econòmics, d'haver comès un frau de prop de 2.000 milions d'euros a un banc estatal. D'estar considerat un dels personatges amb més glamur de la societat índia amb els seus famosos dissenys de diamants ha passat a ser un fugitiu de la justícia índia i, probablement, i aparentment, ara seria a Londres on hauria demanat asil polític. El cas ha sacsejat el món dels diamants d'Anvers però per a molts tan sols és una crisi que demostra el creixement del negoci. Ningú posa en dubte que el comerç dels diamants segueix en mans dels jaines de Gujarat, una expressió més del poder global de l'Índia actual.

De set en set

Lluís Muntada

Moments fràgils (3)

La tia Ceci, que amb prou feines havia pogut anar dos anys a l'escola, només ho va haver de dir una vegada: “Per què no em llegiu els trossos que més us agraden dels llibres d'aquesta gent?” Aquella gent: Nabókov, Homer, Kundera, Borges, Verdaguier, Péguy, Bowles... Una tarda d'un diumenge d'hivern la veu de la meua germana petita va reverberar al menjador de casa mentre llegia –recitava– aquesta digressió memorable a la novel·la *El cel protector*: “Com que no sabem quan morirem, pensem en la vida com si fos un pou inesgotable. Tanmateix, tot passa només un cert nombre de vegades i, en realitat, molt poques. ¿Quantes vegades més recordaràs una tarda d'infantesa que es va convertir en una part profunda del teu ésser i que, sense la qual, no concebríes la vida? Potser quatre o cinc vegades més. Potser ni tan sols això... Tanmateix tot sembla il·limitat.” Després de la lectura hi va haver un silenci respirat. I tots vam pensar que sí, que per pur esgotament combinatori del caos també hi ha moltes coses atzarosament encertades en els arcsans de la naturalesa humana. Una de les més grandioses: ignorar la nostra data de defunció.

Fins un dilluns d'ara fa dotze anys el món ens semblava menys limitat. Després de l'operació, el cirurgià i el cardiòleg ens van fer entrar en una sala angosta. “L'operació de la Cecília no ha funcionat. Ha estat impossible cauteritzar la vena. Encara està viva. Però és qüestió de minuts, com a molt d'un parell d'hores. La podem despertar. Però serà per dir-li que s'està morint... Vostès decideixen...” I tots quatre, la mare, les meves dues germanes i jo, vam sentir la crecuda d'allò que la literatura conjura com una latència custodiada en resina d'ambre.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Article del president Torra sobre el feixisme

El president avisa que no hi haurà cap tolerància amb els atacs als qui defensen la llibertat

Polèmica agressió dels manters a un turista

Hotelers, botiguers i veïns es queixen de l'actitud dels venedors ambulants

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“Cap via judicial m

FI • Sánchez no obrirà cap front més als tribunals amb el govern **FITA** • Aposta per una solució al conflicte votada pel 80% dels catalans, però no aquesta legislatura **155** • “Agraeixo a Casado el suport i si hem de parlar de nou del 155, en parlarem”

David Portabella
MADRID

El govern que presideix Pedro Sánchez va heretar l'1 de juny del predecessor Mariano Rajoy un calaix de litigis judicials amb el govern de la Generalitat i el Parlament que no està disposat a ampliar. En la seva compareixença per oferir un primer balanç de curs després de només dos mesos a La Moncloa, el president espanyol no va ocultar que la inèrcia de prémer el botó automàtic dels tribunals s'ha acabat i que aposta per explorar el camí de la política i del diàleg bilateral. “El govern no vol obrir cap via judicial més”, va garantir. Dit això, el president espanyol va apostar per una solució al conflicte que no arribarà en aquesta legislatura i que “exigirà la votació dels catalans” sobre un acord que representi el 80% del poble català.

En el tradicional balanç de curs abans del seu retir estiuenc –tot i l'anomalia de fer dos mesos que és el primer president elegit en una moció de censura–, Sánchez es va vantar de portar a Espanya un “canvi d'època” que ha arribat també a les relacions amb Catalunya. Tot i confiar que el desglaç del diàleg doni fruits durant el proper semestre, Sánchez sosté que trobar la solució exigirà anys i paciència, i va resumir quin és ara el minut i resultat de la crisi política catalana. “La solució a Catalunya no serà immediata i exigirà la votació del conjunt de catalans. Quina és la discrepància que tenim amb els grups independentistes i amb el

Les frases

“La solució no serà immediata i exigirà la votació del conjunt de catalans. Quina és la discrepància? Que vull un acord del 80%”

“El que proposa l'independentisme no representa el 80% i, per tant, és una fractura, no uneix”

Pedro Sánchez
PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

“Si de qualsevol cosa petita en diem feixisme, algun dia la societat tindrà feixisme real i no el reconeixerem”

“No contribuïm de cap manera que un brot d'intolerància s'aplaudeixi o toleri”

Teresa Cunillera
DELEGADA DE L'ESTAT A CATALUNYA

Cunillera relativitza els atacs

La delegada del govern estatal a Catalunya, Teresa Cunillera, va treure importància aahir als atacs feixistes contra independentistes i simbologia relacionada amb el procés, com els que van tenir lloc recentment a Manresa i Verges. “Algun dia la societat tindrà un problema de feixisme i no el reconeixerà, si de qualsevol cosa petita ja en diem feixisme”, va relativitzar en una entrevista a RAC1. Cunillera va equiparar la intolerància d'aquestes actituds de caràcter ultradretà amb la

dels CDR que aquesta setmana van assetjar seus dels partits independentistes demanant “desobediència” a ERC, exigint a la CUP que tombi el govern i alertant el PDeCAT que “la paciència s'ha acabat”. A més, la màxima representant de l'Estat a Catalunya va insistir que la delegació estatal va anar preparada a la comissió bilateral “amb papers, números i la feina feta”. “Menystenir o devaluar la reunió no és una bona manera de fer”, va retreure als líders independentistes.

govern de la Generalitat? Doncs que nosaltres el que volem és votar un acord que representi el 80% de la societat catalana. I el que ells proposen no representa aquest 80% i, per tant, és una fractura i no un acord que uneixi”, va dir.

Quan parla de “votar un acord”, Sánchez és enigmàtic: diu que no té per què ser un nou Estatut o l'Estatut previ a la poda del Tribunal Constitucional

del 2010 o un canvi a la Constitució, però no posa cap exemple. “Espero convèncer-los a mitjà termini”, es desafia Sánchez.

Després de “set anys de letargia” des del 2011 amb Rajoy, el mandatari socialista es va felicitar pel fet de reactivar la celebració de la comissió bilateral Estat-Generalitat i va apostar per resoldre “des de la política” el que tant el nou PP de Pablo Casado com

Ciudadans li reclamen que es resolgui a còpia de duresa i d'aplicar un nou 155. I, davant la delegació catalana que qüestiona la falta de resultats, Sánchez va voler precisar que “la bilateral no era una comissió per arribar ja a acords, sinó per posar en marxa grups de treball”.

Més “lleialtat” a Casado
En l'afany de posar imatges a aquesta nova època, Sánchez va imposar un *atrezzo* amb un plasma gegant on exhibia fotografies de fites dels dos mesos de govern, entre elles la foto seva amb Quim Torra i Felip VI a la llotja dels Jocs Mediterranis a Tarragona o la de la bilateral de dimecres. L'endemà de la cita amb Casado, però, el president espanyol va agrair al líder conservador el suport a un eventual nou 155 sense entrar a valorar que el vol ampliat a TV3 i a l'escola. “Si cal tornar a parlar del 155, en tornarem a parlar, perquè és un article constitucional i el govern dialoga amb una Constitució a la mà”, va correspondre el president socialista.

Acceptat el suport a una mesura extrema com el 155 que hauria de passar pel Senat controlat pel PP, Sánchez va reclamar a Casado la “lleialtat” que ell va tenir amb Rajoy i que no demani portar al Codi Penal la prohibició de celebrar referèndums que existia amb José María Aznar i que Rajoy no va recuperar. “El greuge territorial i la confrontació no són projectes que sumin”, va etzibar a un líder del PP a qui li veu opinions “extremistes”. ■

El president del govern de l'Estat, Pedro Sánchez, durant la seva compareixença prèvia a les vacances d'ahir ■ EFE

L'APUNT Recompensa

David Brugué

Probablement Àngel Ros és qui millor ha representat el canvi de rumb dels socialistes catalans. Alcalde catalanista de Lleida, a l'ala propera a Ernest Maragall, Quim Nadal o Marina Geli, ha estat dels pocs de tota aquella generació que s'ha acabat mantenint a can PSC. Dels altres no en queda cap. I de quina manera s'hi ha mantingut? Fracassant en l'intent de ser-ne primer secreta-

ri, essent-ne president honorífic i, sobretot, canviant radicalment el seu discurs nacional. L'Àngel Ros amb simpaties pel dret a decidir ha desaparegut. S'ha adaptat per intentar subsistir políticament i ara ha rebut el premi: ambaixador a Andorra. Pel camí, però, ha passat de ser un dels polítics catalans més reconeguts a acostar-se a la branca més rànica de la política.

és”

El president Quim Torra durant l'entrevista al Palau de la Generalitat ■ ACN

Torra insinua eleccions si no hi ha pressupost

- El president avança que ho començarà a negociar al setembre amb la CUP
- Preveu que el judici de l'1-O o els comicis locals poden tornar a sacsejar el país

Redacció
BARCELONA

La manca d'una estratègia i d'un full de ruta comú entre els dos principals socis de govern amenaça amb el fantasma d'eleccions anticipades al llarg de la legislatura. Que el govern, a més a més, estigui en minoria i depengui d'un altre grup parlamentari per poder aprovar la principal actuació política com és el pressupost fa més probable aquest escenari.

Si més no, així ho pensa el president Quim Torra, que ahir, en una entrevista a l'ACN, assenyalava la possibilitat de noves elec-

cions autonòmiques si no aconsegueix prou suports a la cambra catalana. "Els governs acostumen a dimitir si els seus pressupostos no són aprovats i em sembla que això és un mandat democràtic d'autoexigència", va sentenciar.

El primer lloc on anirà a cercar-los serà al grup de la CUP, tot i assumir les dificultats i les diferències amb els anticapitalistes. Tot i que Torra no es planteja no poder aprovar els comptes, sí que membres del seu govern ja fa temps que apunten a una altra direcció a l'hora d'aprovar els números i miren cap

La CUP no vol fer autonomisme

"Que no ens demanin sacrificis per fer autonomisme amb polítiques neoliberals." La portaveu del secretariat nacional de la CUP, Laia Estrada, es desmarcava ahir de negociar res amb el govern si es manté el que en diuen "pro-

cessisme 2.0". Estrada descarta participar en "un sotmetiment absolut" i va reclamar al govern que "trenqui la lògica neoliberal". "L'abstenció de la CUP a la investidura de Torra no implicava garantir la governabilitat", avisa.

als comuns, la formació que lideren el diputat Xavier Domènech al Parlament i l'alcaldesa Ada Colau des de l'Ajuntament de Barcelona. La proximitat d'eleccions municipals no sembla que *a priori* pugui facilitar l'acord.

No serà l'única fita per al president Torra tan bon punt es repregui el curs polític al setembre. La celebració, a la tardor, del judici al govern destituït per l'1-O i la posterior declaració simbòlica d'independència és una data asse-

nyalada a la qual ahir es va referir el president de la Generalitat com a punt d'inflexió que podria comportar "un nou moment" per poder "fer efectiva" la República si, a més de ser un "judici injust i una farsa", en resulta una sentència per a l'escarment.

Una altra possibilitat serien les eleccions municipals i una possible victòria dels partits independentistes, i finalment també sacsejaria la política catalana la convocatòria avançada d'unes eleccions autonòmiques amb candidatura unitària. "Per això ara cal màxima determinació i organització, i esperança que el moment vindrà", hi afegeix.

De tot això en parlarà el president en una conferència al setembre, així com "dels enormes sacrificis que caldrà fer per ser independents". "És un tema del qual s'ha parlat poc, tots hem de ser conscients des d'ara que si pretenem arribar a la independència necessitem tota la força i coratge i fer millor les coses", va explicar. "La meua confiança en el poble català és absoluta. La República és irreversible. Si sabem moure'ns de manera intel·ligent, podem aconseguir-ho", va sentenciar. Amb tot, lamenta que la "revolució dels somriures" que, entre altres, ell va promoure, va "agafar una idea que no era la inicial". "Nosaltres posàvem l'èmfasi en la revolució. Volíem fer una revolució pacífica, democràtica, però radical. I si analitzem què no va sortir bé, veiem que potser necessitàvem més plans de contingència, organització i preparació de la República, i aquí és on vull centrar l'energia", va confessar. ■

Les frases

“Els governs acostumen a dimitir si els seus pressupostos no són aprovats i em sembla que això és un mandat democràtic d'autoexigència”

“Potser necessitàvem més plans de contingència, organització i preparació per defensar la República proclamada”

“Hem de ser conscients que ens cal tota la força i coratge i fer-ho millor si volem la independència”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Si no veiem un gir de 180 graus davant d'aquesta política que impera al Parlament, amb nosaltres que no hi comptin”

“Hauria de prendre mesures amb un conseller que equipara els CDR amb agressions feixistes”

Laia Estrada
PORTAVEU DEL SN DE LA CUP

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Quim Torra i Pla
President de la Generalitat

Com un sol poble contra el feixisme

“Democràcia, llibertat i civilització. El significat d'aquestes paraules és més important que mai ara que ens enfrontem al virtuosisme de les mentides i a la tergiversació del significat de les paraules, que forma part de la naturalesa del feixisme.” Aquesta és una de les primeres reflexions que fa Rob Riemen a l'imprescindible llibre *Per combatre aquesta època*. I aquí és on trobem Catalunya i el nostre combat democràtic. No hem de combatre tan sols una concepció antiga, monàrquica i autoritària de la cosa pública, sinó que hem de combatre la mentida, l'engany i, més perillós que res, la tergiversació de les paraules. Ja ho sabem: el llenguatge és poder, i qui el controla o qui és capaç de manipular-lo, té capacitat per canviar la percepció de la realitat.

Hem vist aquests últims mesos –i m'atreveixo a dir aquestes últimes setmanes– un increment notable de les agressions, amenaces, intimidacions i violència feixista a casa nostra. Uns grups d'individus agressius han volgut atemorir els activistes per la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats. En alguns casos, han arribat a agredir físicament persones que penjaven llaços o instal·laven creus grogues als carrers i a les places del país. He pogut conèixer de primera mà uns quants d'aquests casos, i vull transmetre tot el suport i solidaritat amb tots els agredits. Aquesta violència, com totes, ha d'acabar. I exigeix una condemna ferma, sense matisos ni equilibris, per part de tothom. No hi pot haver ningú que vulgui ser considerat demòcrata que calli, matisi o justifiqui res davant d'aquests brots de feixisme als nostres pobles i ciutats.

La policia catalana ha de fer la seva feina. No l'hem de situar al centre del debat polític. Ni convé ni és l'estratègia intel·ligent si realment es vol que actuï amb eficàcia. Però certament, la seva actuació davant d'aquests brots ha d'incloure mesures preventives i de detecció precoç i mesures actives quan es produeix una agressió. S'ha d'evitar absolutament que aquests individus emmascarats, violents i intolerants puguin tenir cap sensació d'impunitat. I per això cal sobretot que la justícia actuï i prengui aquesta qüestió com una prioritat de primer nivell.

Dues persones van acompanyar una dona de Tortosa a un judici contra un agressor que la va colpejar quan posava llaços grocs ■ ACN

La tasca professional, eficient i contundent de la policia i la justícia ha d'anar acompanyada d'una muralla democràtica en el camp polític i discursiu del país. I això inclou els mitjans de comunicació, els creadors d'opinió i tothom qui tingui un paper a l'arena pú-

Hem vist un increment de les agressions feixistes per atemorir els activistes per la llibertat

blica. Cal fer un cordó sanitari davant de les actituds feixistes que s'han anat despertant darrerament.

Sabem que hi ha elements que sempre hi han estat presents i que hi ha hagut casos d'agressions i amenaces des de fa molts anys. És evident que l'Estat espanyol no ha fet net d'aquest mag-

ma feixista i que la transició no va fer un tall sec amb el passat.

No ho podem tolerar. No hem de deixar que es covi l'ou de la serp. L'experiència i la història ens ha de donar pistes prou clares del risc de permetre aquests comportaments i de digerir-los com una normalitat puntual, o com una petita excepció intranscendent. Demano a tots els partits polítics catalans i espanyols que condemnin enèrgicament la violència d'aquests grups feixistes contra els independentistes. Que la condemnin i que es comprometin a combatre el feixisme sense matisos. No cal ser independentista per actuar amb contundència contra els violents. Pel bé de totes les idees i de tots els projectes democràtics, no podem deixar avançar aquestes actituds.

Ningú, ni aquí ni al món, no dubta del caràcter completament pacífic del moviment indepen-

dentista que aquests últims anys s'ha expressat al carrer amb una pulcritud i civisme exemplar. El combat polític ha d'estar compromès sense fissures contra el feixisme. No podem acceptar discursos condescendents, mitges tintes ni justificacions –enca-

La policia ha d'actuar amb la màxima eficàcia sense que sigui al centre del debat polític

ra que siguin indirectes– d'aquests comportaments violents que hem viscut als carrers de Catalunya.

És el nostre deure i el nostre compromís, per les grans lliçons que ens dona la història, de combatre d'arrel el feixisme. A Catalunya i a tot arreu. I per això també valorem i animem els lluitadors

per la democràcia i la llibertat de tots els pobles de l'Estat espanyol a combatre conjuntament aquesta xacra històrica que mai no acaba de morir.

El govern posarà tota l'atenció possible per frenar i fer desaparèixer el feixisme dels nostres carrers. La policia catalana ha d'actuar amb màxima eficàcia contra aquests grups. A més, cal impulsar un observatori independent contra el feixisme que documenti les agressions i els grups. Exigim que els polítics, del color que siguin, se sumin a la trinxera democràtica que sempre combat sense matisos el feixisme. I finalment, demano a tothom, a la ciutadania, màxima responsabilitat i que, davant dels casos de risc, es posin en contacte amb la policia perquè siguin els professionals els qui actuïn. Com en tantes altres coses, contra el feixisme hem de ser un sol poble. Som-hi.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pedro Sánchez anuncia la presència del rei a la commemoració del 17-A

■ El president espanyol també acudirà a l'homenatge a les víctimes ■ Ni el govern ni l'Ajuntament de Barcelona volen que Felip VI es converteixi en el protagonista

Emili Bella
BARCELONA

El rei espanyol tornarà a Catalunya el 17 d'agost. El president Pedro Sánchez va anunciar ahir que tant ell com el borbó Felip VI seran presents als actes de commemoració del primer any dels atemptats de Barcelona i Cambrils. "El primer aniversari exigeix de tots la solidaritat i el respecte a les víctimes i als seus familiars", va afirmar Sánchez ahir, durant la seva primera roda de premsa des que va arribar a La Moncloa.

També ha confirmat la seva assistència el president del PP, Pablo Casado, que dijous va advertir després de la reunió amb Sánchez que no toleraria cap "espectacle ni ultratge" a la corona. L'any passat, en la manifestació posterior als atemptats, el cap d'Estat espanyol va rebre una monumental escridassada per part de gent que protestava per les vinculacions de la Casa del Rei amb la monarquia saudita en relació amb la comercialització d'armes.

Es dona la circumstància que en aquella ocasió va ser la mateixa Casa del Rei qui va anunciar la seva participació en la manifestació. Aquest any, en canvi, el monarca ha parlat per boca de Sánchez.

L'homenatge l'organitzen la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i la delegació del govern espanyol, però l'executiu de Quim Torra no hi ha convidat el rei: ha trencat relacions amb Felip VI en espera que demani disculpes pel seu discurs *aporellista* del 3-O. S'ha previst una commemoració sense parlaments institucionals amb un acte breu a la plaça de Catalunya en què el protagonista en tinguin les víctimes i els seus familiars, sota el lema *Barcelo-*

El rei espanyol, Felip VI, durant la manifestació de l'any passat ■ S.P.

Més de 12.000 objectes conservats

El comissionat de programes de memòria de l'Ajuntament de Barcelona ha posat en marxa el web Memorial la Rambla 17-A, que recull l'arxiu digital dels llibres de condol i de la multitud d'objectes i missatges de suport a les víctimes dipositats pels ciutadans a la Rambla els dies posteriors a l'atemptat, més de 12.000 elements. Durant tot l'any el centre de col·lec-

cions del Museu d'Història de Barcelona ha documentat més de 8.000 objectes i els seus tècnics n'han identificat, registrat, fotografiat i recollit tota la informació perquè es puguin consultar al web. A més, l'arxiu municipal contemporani preserva els documents recollits *in situ* "perquè no es deteriorin i es conservin". En total, s'han descrit 4.654 documents.

na, ciutat de pau. Caldrà veure si això li estalvia al rei una xiulada.

De fet, el govern tampoc no vol que el protagonista sigui Felip VI. En una

entrevista a l'ACN, el president Torra va afirmar recentment que la presència del monarca als actes és "un tema que té una importància molt relativa" i

va instar els catalans descontents amb la seva visita a ignorar-ne la presència. "El protagonisme serà només de les víctimes i els seus familiars, no hi haurà parlament polític, tal com els afectats han demanat. I així serà. No permetrem cap politització de l'acte, vingui d'on vingui", va piular Colau.

"Tenim una monarquia renovada i exemplar en la figura de Felip VI", va opinar Sánchez, preguntat sobre si manté la necessitat de posar fi al "principi d'invulnerabilitat" del rei, tal com reclamava el 2014, abans de la aprovació de la llei orgànica d'abdicació i abans, és clar, d'accedir al poder. ■

Aspecte de l'accés a la presó de Lledoners, on Cuixart és reclòs amb altres presos polítics ■ EFE

Cuixart al·lega que retener-lo vulnera els drets humans

■ La seva defensa presenta recurs a la ratificació del Tribunal Suprem de mantenir la presó provisional

Redacció
BARCELONA

La defensa del president d'Òmnium, Jordi Cuixart, ha presentat recurs a la interlocutòria del Tribunal Suprem que el manté emprisonat des del 16 d'octubre en considerar que és víctima d'una "clara vulneració dels drets humans". En l'escrit, els seus advocats defensen que no hi ha motius per mantenir Cuixart emprisonat perquè en tot moment va fer ús dels rets reconeguts a la Declaració Universal dels Drets Humans, com ara la llibertat d'expressió, la llibertat ideològica, el dret de reunió i manifestació i el dret a la participació política.

La defensa també denuncia que el Tribunal Suprem no ha justificat de manera individualitzada els motius pels quals el manté a la presó. A més, sosté que, atès que Cuixart mai no ha estat aforat, la competència per enjudiciar la seva causa hauria de recaure en un jutjat ordinari de Barcelona i no al Suprem, on es vulnera el seu dret a ser jutjat en una segona instància.

En un comunicat, Òmnium reiterava ahir que "la protesta pacífica és una de les eines centrals de qualsevol societat democràtica" i que les manifestacions "no només s'han de permetre, sinó que s'han de protegir, mai criminalitzar". ■

No hi va haver coaccions a Tortosa

Un jutge de Tortosa ha absolt l'home acusat d'intimidació i coaccionar la llibertat d'expressió d'una dona i un grup que l'acompanyava mentre col·locaven llaços grocs en una avinguda de la capital del Baix Ebre, dissabte. El magistrat considera provat "un únic moment de tensió verbal", una situació que l'acusat va admetre durant el judici i

que es va allargar 25 minuts perquè, al llarg de 500 metres, va seguir i retreure la ideologia del grup. El jutge, però, rebutja que aquesta "actitud" es pugui qualificar com a "intimidatòria" ni pugui constituir un delict de coaccions perquè el grup el formaven 25 persones. La denúncia presentarà recurs a l'Audiència de Tarragona.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El viratge d'Àngel Ros

FI • Ros abandona la Paeria després de 14 anys d'una alcaldia que va voler centrar en la modernització i regeneració del lleidatanisme **CANVI** • Va començar amb un perfil gestor i catalanista i l'acaba molt polititzat i aliat amb Ciutadans

David Marín
LLEIDA

Àngel Ros va accedir a l'alcaldia de Lleida a mig mandat, el gener del 2004, arran de la formació del primer govern tripartit a la Generalitat en substitució d'Antoni Siurana, nomenat conseller d'Agricultura. I marxa seguint el mateix model successori, sense esgotar el seu darrer mandat i deixant l'alcaldia en mans d'un altre regidor del PSC (el segon tinent d'alcalde, Fèlix Larrosa, és qui més es perfila com a pròxim paer en cap) que arribarà a les eleccions amb la vara d'alcalde abans de ser sancionat per les urnes.

Entremig han passat 14 anys i mig d'una alcaldia que Ros va començar amb una aura de gestió tècnica discreta però eficaç, i que acaba amb un perfil d'alcaldia molt polititzat, sobretot des del seu acord amb Ciutadans el 2015, amb una oposició política i ciutadana molt activa i mobilitzada contra la forma de governar de l'alcalde, i havent protagonitzat viratges ideològics molt rellevants, marcats sobretot per l'evolució del procés sobiranista català. Ros havia anunciat que repetiria candidatura en les pròximes municipals. Però no serà així. El seu nomenament com a ambaixador espanyol a Andorra

ha arribat just quan la seva imatge estava més esgotada i qüestionada, i a les portes d'unes eleccions municipals, les de maig del 2019, en què els socialistes podran presentar un candidat renovat sense el desgast del capital polític que ha acumulat Ros en els darrers anys.

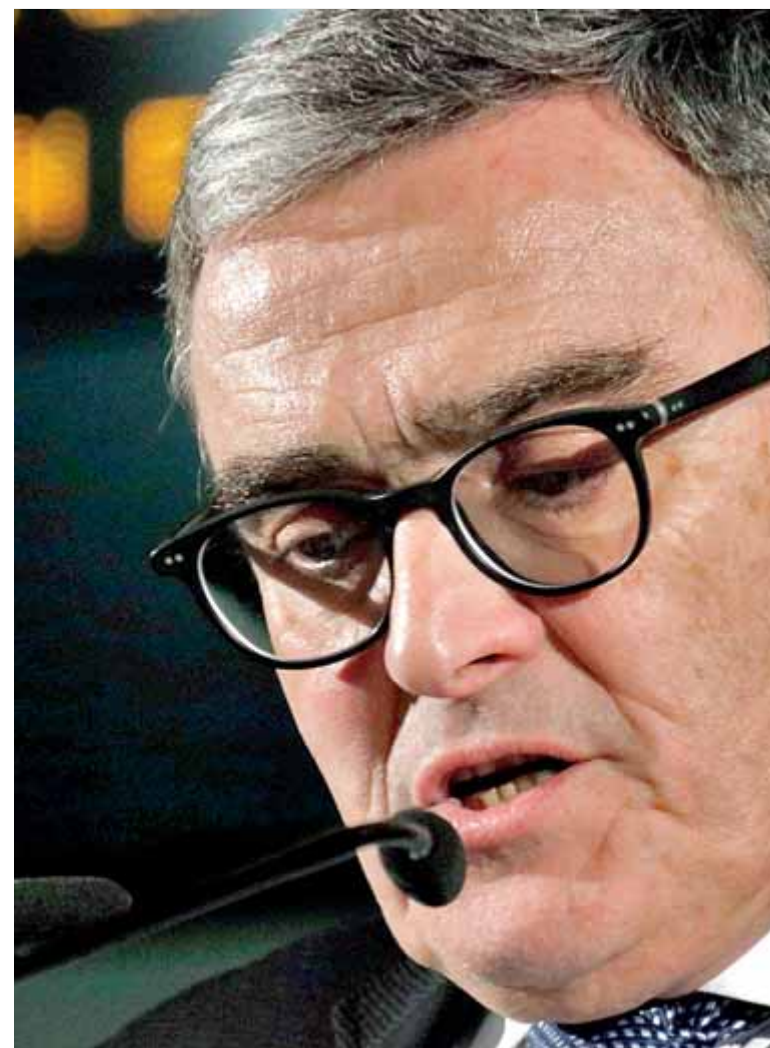
Ros és informàtic de professió. Va treballar com a becari a IBM i després al departament informàtic de la cooperativa Copaga. A principi dels anys vuitanta va entrar a treballar a l'Ajuntament com a director dels sistemes informàtics de la Paeria. En paral·lel, havia fet els seus primers passos en la vida política municipal a través de l'associacionisme veïnal i d'una curta militància en el PSUC, de la qual va passar al PSC. L'any 1986, va ser requerit per als serveis informàtics de l'Ajuntament de Madrid, on va aprofitar per doctorar-se a la Universitat Politècnica de Madrid, i després va ser cridat per als serveis informàtics de l'Ajuntament de Barcelona. D'allà va passar al sector privat, on va treballar per a la cervesera San Miguel i per a Coca-Cola. Compaginava aquestes feines amb classes a la universitat.

Antoni Siurana, alcalde de Lleida des del 1979, el va integrar el 2003 a la seva candidatura, en què va ocupar el número 3 de la llista. Quan als caps dels mesos Siurana

va marxar al govern de la Generalitat, el seu nomenament com a successor va ser tota una sorpresa: el seu perfil de tècnic i de gestor discret però eficient contrastava en aquell moment amb les formes més personalistes i populars de governar de Siurana. Amb el temps, però, les diferències es van anar diluint.

Va assumir un govern tripartit, amb ICV i ERC, que es va desenvolupar de forma plàcida i des del qual va aprofitar la bonança econòmica per tirar endavant alguns projectes de grans equipaments, amb la idea de convertir Lleida en una ciutat capaç d'atreure congressos i activitat econòmica cap a l'interior del país, i va tenir tres anys per preparar la seva revàlida a les urnes, que va superar amb nota, ja que el 2007 va aconseguir la majoria absoluta.

Tot i que els primers passos de govern de majoria absoluta va intentar mantenir el seu perfil tècnic, de seguida les formes de tractar amb l'oposició i amb les entitats ciutadanes van començar a convertir el *rosisme* en una nova versió del *siuranisme*, d'estil personalista i amb una forta pressió sobre les entitats de la ciutat, deixant-hi poc espai per a la crítica. Poques són les crítiques públiques que no siguin contestades pel mateix alcalde en

De gestor a polític polèmic. Durant el seu mandat, Àngel Ros ha passat de tenir el perfil de gestor tècnic amb què va començar, a protagonitzar polèmiques polítiques, formes de governar i viratges ideològics que l'han enfrontat a molts sectors de la societat lleidatana. ■ FOTO: ACN

articles a la premsa local, i quan les entitats han plantejat algun moviment important que qüestionés les polítiques del govern, l'administració Ros ha reaccionat utilitzant formes de pressió al seu abast per neutralitzar-ho. Per exemple, entitats signants d'un manifest contrari a la solució donada per al Museu Morera van denunciar "les pressions exagerades" del mateix alcalde, que els va trucar una per una per renyar-les per haver participat del manifest.

Un dels seus punts forts, el seu olfacte i flexibilitat política, es va convertir en un dels seus grans problemes, diluint la càrrega ideològica del seu partit. De tenir a la ciutat un consell interreligiós per debatre les polítiques de convivència i multiculturalitat, va passar de

El número 183 de Bonart, ja a la venda

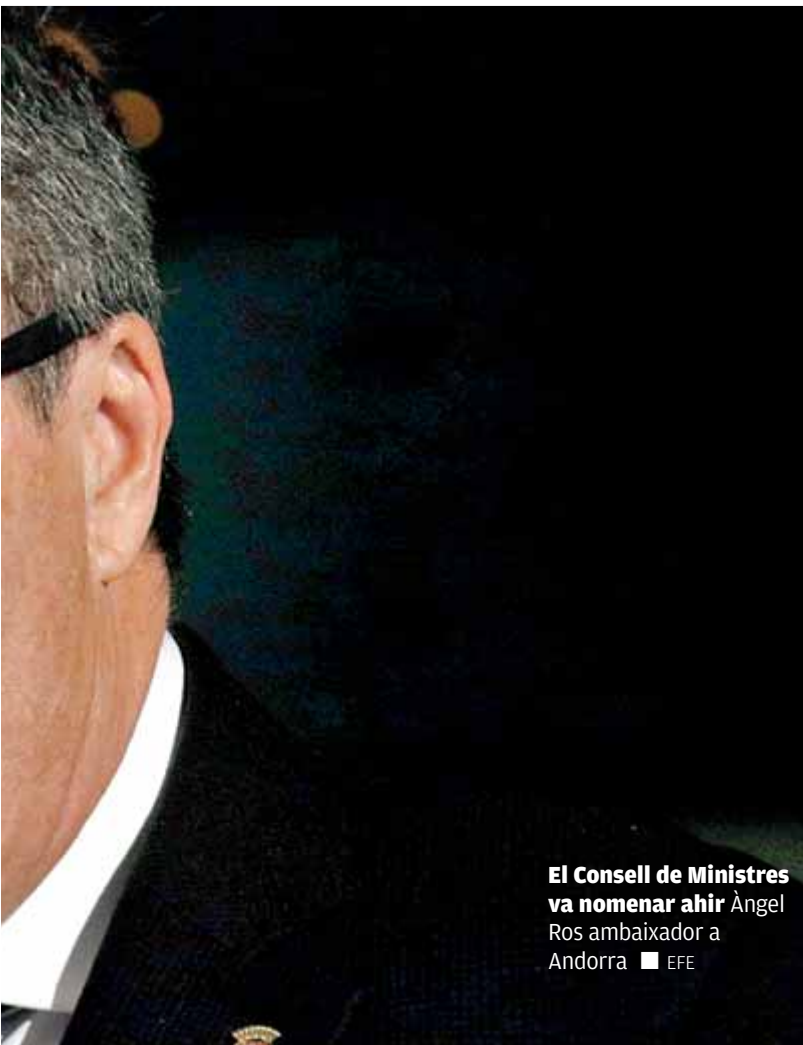
Centenari Tharrats

Col·leccions Vila Casas i DKV: somiar les possibilitats de l'art | Eduard Batlle i La Galeria de Sant Cugat del Vallès | De Hollywood a la Filmoteca | Swab 2018, un nou model de fira | Picasso a París | Biennal d'Art Contemporani Català 2018 | "T de Teresa", Dolors Junyent i Bonart, protagonistes a la Fundació Tàpies | "Urnas per la llibertat" | Entrevista a Joan Subirats, comissionat de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona

Agenda d'exposicions a l'edició digital de Bonart (www.bonart.cat/agenda)

Subscripció: 50 euros
4 números + edició digital gratuïta

www.bonart.cat | bonart@bonart.cat

El Consell de Ministres va nomenar ahir Angel Ros ambaixador a Andorra ■ EFE

sobte a defensar la prohibició del burca a la ciutat i ser el primer Ajuntament català que en prohibia: un problema inexistent el 2010, quan només hi havia constància d'una dona a la ciutat que el portés. Aquesta maniobra el va portar a les portades nacionals, i el seu triomf electoral el 2011, quan va ser dels pocs alcaldes socialistes que va millorar resultat, el van fer decidir a carrera política nacional.

Així va ser com va iniciar el seu viratge polític més espectacular i polèmic, el del tema nacional. Ros va passar de vanagloriar-se de l'escàs seguiment de les consultes independentistes del 2009 a Lleida, a abanderar el dret a decidir en el seu partit, apropant-se a les figures crítiques amb la direcció com Antoni Castells, Marina Geli i Montse Tu-

ra. Va aconseguir acta de diputat al Parlament, i va disputar la secretaria nacional del PSC a Pere Navarro, sense èxit. Al Parlament, va abandonar l'escó per evitar una votació contra el dret d'autodeterminació, però va evitar abandonar el partit. Al contrari, Ros va ser premiat després per Miquel Iceta amb la presidència del partit, un càrrec més simbòlic que executiu, i va decidir abandonar les aspiracions a la política nacional per centrar-se de nou en la Paeria.

Això el va portar a la crisi més greu del seu mandat: l'enfrontament amb la seva primera tinenta d'alcalde, Marta Camps, amb qui havia pactat deixar-li pas com a cap de llista. En no retirar-se i voler repetir com a candidat, Camps va esclatar i va denunciar davant de la

fiscalia anticorrupció una sèrie d'irregularitats sobre les factures de despeses d'alcaldia i tractes de favor a concessionàries. Agents de la policia judicial enviats per fiscalia van escorcollar l'ajuntament, però finalment el cas es va arxivar en no trobar la fiscalia prou motius de denúncia.

Gir de 180 graus

El viratge en el tema nacional va culminar el 2015, quan Ros va perdre la majoria absoluta i, davant les portes tancades de CiU a qualsevol pacte amb ell, es va haver d'ajudar de Ciutadans i el PP per garantir-se la investidura i el cartipàs municipal. De defensar el dret a un referèndum d'independència (matisat amb la seva aposta primera per una sortida federal), Ros va passar a signar un

Canvi d'aliances.

L'any 2012 Angel Ros es va aliar, en plena cursa per aspirar a tenir un paper destacat en la política nacional, amb l'ala catalanista del PSC representada per Marina Geli, Montse Tura, Ernest Maragall i Antoni Castells. El 2015, per tal de garantir-se la investidura i el cartipàs de govern, va firmar un pacte polític amb Ciutadans, que s'ha convertit en soci estable de Ros durant la seva darrera etapa a l'Ajuntament. ■ ACN

acord que preveia la reforma de la normativa lingüística de la Paeria per afavorir el bilingüisme que reclamava Ciutadans, a oposar-se amb força al referèndum de l'1-O, manifestar amb els partits unionistes i Societat Civil Catalana al carrer durant l'octubre i a haver de veure com el seu partit votava un article 155 que facilitava la marxa de peces d'art del Museu de Lleida cap a Sixena. Entremig, la seva negativa a retirar els noms d'alcaldes franquistes, la polèmica col·locació del seu gendre, José Crespín, com a cap de gabinet, ara enviat a la subdelegació del govern de l'Estat a la ciutat, i unes desafortunades declaracions el matí de l'1 d'octubre, quan ja s'havien produït les primeres càrregues però ell, mal informat, va dir que li constava que la policia espanyola estava actuant amb professionalitat i de manera proporcional, van acabar de signar el divorci amb una important

Més que un catalanista, Ros ha volgut regenerar el lleidatanisme

part de la societat lleidatana.

En realitat, més que un catalanista, Ros ha intentat ser, com a alcalde, un regenerador del lleidatanisme, un modernitzador que va agafar l'herència del populisme localista de Siurana i adaptar-la al segle XXI a cop de disseny urbà, parcs tecnològics i regeneració comercial. Però la crisi econòmica no li va anar pas a favor. En l'inici del mandat va poder impulsar la construcció del teatre i centre de convencions de La Llotja (finançat amb una operació immobiliària de Caixa Catalunya ara investigada per fiscalia) i consolidar el Parc Científic de Gardeny, que ja té un miler de llocs de treball, i va aconseguir convèncer la Generalitat d'impulsar l'aeroport a Alguaire. Però el moment econòmic no li ha permès culminar el seu intent de relançar Lleida com a ciutat comercial amb l'arribada de grans superfícies comercials com ara El Corte Inglés ni fer un parc temàtic a l'espai de les Basses. ■

1301035-1182515L

XXIX BAIXADA DELS RAIERS DE NARGÓ 2018

Dissabte 4 d'agost

RECOLLIDA DE REDORTES
Trobada a les 7 del matí al Bar La Societat.
(Participació oberta a tothom).

Del dia 6 al 10 d'agost
(Plaça de l'Ajuntament)

MUNTATGE DELS RAIS (Participació oberta a tothom).

Dissabte 11 d'agost

10:00h - ENRAIADA

De 12:00 a 13:00h - BAIXADA DELS RAIERS DE NARGÓ

EN ARRIBAR ELS RAIS A LA "PLATGETA", VERMUT POPULAR (Gratuit).

14:00 - TRADICIONAL OFRENA FLORAL A LA DONA DEL RAIER. a La font del mateix nom.

14:30 - DINAR POPULAR A LA PLAÇA DE L'AJUNTAMENT (preu 15€)

17:00 - JOCS POPULARS RAIERS A LA PLAÇA DE L'AJUNTAMENT

Disseny: Làura Fabrega

Organitza: Col·labora: